

HABIIB IBN ZAID

En Legend om Offer och Kärlek

I den andra 'Aqabah-eden, som nämnts många gånger, gav sjuttio män och två kvinnor från Al-Madiinah sin trohet till Profeten ﷺ. Bland dessa välsignade män och kvinnor var Habiib Ibn Zaid och hans far Zaid Ibn 'Aasim (må Allah vara nöjd med dem båda). Hans mor var Nusaibah bint Ka'b, en av de två kvinnor som som de första svor trohet till Profeten ﷺ. Den andra kvinnan var hans morbrors hustru. Sålunda var han en veteran i tron, i vars ryggrad och revben tron rann snarare än blod. Han levde nära Profeten ﷺ efter att han emigrerade till Al-Madiinah. Där missade han aldrig en expedition i Allahs sak och dröjde aldrig kvar.

En dag bevittnade den arabiska halvöns södra del framkomsten av två anmärkningsvärda och arroganta lögnare som påstod sig vara profeter och försökte dra folket in i syndens och otrons träsk. En av dessa bedragare kallades Al-Aswad Ibn Ka'b Al-'Aansiy, från San'aa'. Den andre var Musailamah Lögnaren från Al-Yamaamah. Båda bedragarna eggade folket mot de troende i sina stammar som svarade på vad Allah förordnade och som trodde på Hans Profet. De hetsade dem också mot Profetens budbärare som han sände till deras länder. Dessutom gick de så långt att de tände misstro mot profetskapet självt och begick motbjudande ofog i landet och orsakade korrupktion och otro.

En dag överraskades Profeten ﷺ av att ett bud anlände med ett budskap från Musailamah i vilket han sade: "Från Musailamah, Allahs Profet, till Muhammad, Allahs Profet. Frid vare med dig. Vi är din partner i profetskapet; följaktligen har vi hälften av jorden och Quraish har den andra hälften, men Quraish vill orättvist ha allt!"

Profeten ﷺ kallade en av sina skrivare och dikterade detta svar till Musailamah: "I Allahs namn, den Mest Välgörande, den Mest Barmhärtige. Från Muhammad, Allahs Profet, till Musailamah Lögnaren. Frid vare med dem som följde den rätta vägen. Sannerligen, jorden tillhör Allah. Han ger den som arv åt vem Han vill av Sina slavar, och det välsignade slutet är för de fromma och rättfärdiga personerna som fruktar Allah."

Profetens ord var direkta och kristallklara. De avslöjade lögnaren av Bani Haniifah som trodde att profetskapet var ett kungadöme, och därför krävde sin del av kakan, nämligen hälften av jorden och dess folk. Budbäraren bar Profetens svar till Musailamah, men det fick honom bara att bli mer ogörlig och korrupt.

Han fortsatte att sprida sin lögn och förtal och fortsatte att misshandla de troende och hetsa folket mot dem. Profeten ﷺ ansåg det bäst att ge honom en sista chans, och sände därför ett budskap för att övertala honom att inte begå mer av sin dårskap. Han valde Habiib Ibn Zaid som sin budbärare. Habiib hastade entusiastiskt med det ärorika uppdraget som Profeten ﷺ anförtrott honom. Han hoppades att Musailamahs hjärta skulle vägledas till den rätta vägen och att han skulle belönas oändligt i det kommande livet.

Resenären nådde sin destination. Musailamah Lögnaren läste Profetens budskap, men han bländades av dess ljus, vilket bara gjorde honom mer vilsegången och arrogant.

Musailamah var verkligen inte mer än en flagrant lögnare. Han uppträdde följaktligen så. Han saknade den minsta manlighet, heder eller arabisk anständighet som kanske hade hindrat honom från att utgjuta blodet på en budbärare, vilket var högt respekterat och till och med hållit heligt av alla araber.

Det var som om denna ädla religion Islam ville ge mänskligheten en ny lektion i storhet och hjältemod. Bara den här gången var både dess ämne och dess lärare en och samma person: Habiib Ibn Zaid.

Musailamah Lögnaren kallade folket att bevittna en av sina så kallade minnesvärda dagar. Profetens budbärare, Habiib Ibn Zaid, fördes in. Det var uppenbart från hans sår och blåmärken att han hade misshandlats och torterats svårt av dessa brottslingar. De trodde att de kunde beröva honom hans tapperhet så att han skulle framstå i ett tillstånd av fullständig förödmjukelse och nederlag inför folkmassan. De hoppades att han sedan skulle ge Musailamah den trovärdighet han längtade efter när han uppmanade honom att vittna om hans falska profetskap inför folkmassan. Sålunda skulle den ökände lögnaren kunna skapa ett falskt mirakel som skulle befästa hans prestige bland dem han bedrog.

Därför frågade Musailamah Habiib: "Vittnar du om att Muhammad verkligen är Allahs Sändebud?" Habiib svarade djärvt: "Ja, jag vittnar om att Muhammad verkligen är Allahs Sändebud." Musailamahs ansikte vitnade av förödmjukelse och förlägenhet, men han frågade: "Vittnar du om att jag är Allahs Sändebud?" Habiib svarade föraktfullt: "Nonsens!"

Bedragaren Musailamahs förödmjukade ansikte mörknade av elak galenskap. Hans plan hade misslyckats. Hans tortyr av Habiib hade varit meningslös. Han hade fått en örfil inför den folkmassa som han själv hade samlat för att bevittna sitt så kallade mirakel. Denna örfil var så stark att den krossade hans antagna värdighet en gång för alla. Han blev våldsam som en sårad tjur och kallade på sin bödel, som skyndade fram och stack Habiibs kropp med sitt svärd. Han dödade honom och skar upp hans kropp i små bitar, en efter en. Habiib frambringade inget ljud utom att stoiskt sjunga: "Det finns ingen gud utom Allah och Muhammad är Hans Sändebud."

Det var som om han ville fira sin Islam ända till sista ögonblicket av sitt liv. Nu, om Habiib den dagen hade försökt undvika denna fruktansvärda död genom att låtsas tro på Musailamahs profetskap, hade hans tro inte ifrågasatts, tvivlats på eller fläckats på något sätt. Men han var en man som hade bevittnat den andra 'Aqabah-ednen tillsammans med sin far, mor, bror och tant, och sedan dessa avgörande välsignade ögonblick hade han burit på sina axlar det ansvar som följde av hans ed och tro till fullo. Han kunde inte för ett ögonblick betrakta sitt liv och sina principer som åtskiljbara. Därför fann han en sällsynt möjlighet att vinna sitt liv en gång för alla. Hans liv var en förkroppsligande av hans tro. Den förkroppsligade hans ståndaktighet, storhet, hjältemod, offer och martyrdöm för Rättens och Sanningens skull, vars prakt övergick alla segrar.

Profeten tog emot de sorgliga nyheterna om Habiibs martyrdöm med tålmod, ty Allahs inspiration fick honom att se Musalamahs framtida öde.

Han kunde nästan se hans död med egna ögon. Vad gäller Nusaibah bint Ka'b, Habiibs mor, skar hon tänderna länge när hon hörde den fruktansvärda gärningen, och svor sedan en högtidlig ed om att hämnas sin sons död på Musailamah och sticka sitt svärd och spjut rakt in i hans elaka kropp.

Det verkade som om ödet bevittnade hennes ångest, tålamod och mod när hon tog emot denna nyhet och visade stor beundran och sympati för hennes olycka, och beslöt på en gång att stå vid hennes sida tills hon uppfyllt sin ed.

En kort stund senare ägde slaget vid Al-Yamaamah rum. Abu Bakr As-Siddiq, Profetens kalif, organiserade en armé att marschera till Al-Yamaamah, där Musailamah redan hade organiserat en enorm armé.

Nusaibah marscherade med den muslimska armén och kastade sig in på slagfältet beväpnad med ett svärd i sin högra hand och ett spjut i sin vänstra. Hon fortsatte att ropa: "Var är du, Musailamah, du Allahs fiende?"

När Musailamah dödades och hans anhängare var som kardad ull, fladdrade islams fanor segersamt och stolt. Nusaibahs starka och modiga kropp var genomskuren av spjutsår. Hon stod där och mindes sin älskade sons kärleksvärda ansikte som verkade dröja sig kvar på platsen.

Vart hon än såg, såg hon sin son Habiibs ansikte. Det var någonstans därutänför och log tillfredsställt på varje segrande fladdrade fana.